

IOMI-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

STEV. 28

Če te buick prehitli

(Piše Ivan Zebliček)

Skozi poletno jutro je drvel modern buick. Pot je bila slaba in meglena — bližala se je Ljubljana. Za volanom je sedel mož v črnem. Mišice na obrazu je imel napete, kot da bi prebiral cene na jedilnem listu. Stalno se je oziral nazaj, kajti zasledovala sta ga dva avtomobila.

Buick je pridrvel v Ljubljano in se ustavil pred manufakturno trgovino. Mož v črnem je planil k blagajni, kjer je blagajnik ravnokar štel denar; iztrgal je blagajniku iz rok denar in ga spravil v aktovko.

V naslednjem trenutku sta bila tudi zasledovalca že v trgovini. Ko sta obstala pred prazno blagajno, si je blagajnik že s pomenljivim pogledom umival roke. Zasledovalca sta planila na moža v črnem, toda ta je bil izredno žilav in oba sta v velikem loku odletela daleč stran od blagajne.

Iz notranjosti trgovine je prikorakal eleganten možakar. Bil je gotovo eden ustanoviteljev podjetja. Zasledovalca sta planila k njemu z vprašanjem:

»In najin denar?«

Elegantni možakar si je v blagajnikovem lavorju umil roke, se nasmehnil in odšel. Zasledovalca sta potegnila iz žepa samokres, ga naperila proti odhajajočemu možakarju in — zbudil sem se s suhimi usti, kot da bi en dan vozil s kolesom po naših cestah. Hotel sem se tudi jaz umiti v blagajnikovem lavorju, toda spomnil sem se na žalost, da so to bile le sanje. Zdaj sem se tudi spomnil, da so bile sanje le odraz

NAJLONSKA LIRIKA

Draga podjetja, to niso klevete: kaj vam potrebna je najlonska luč? Pozno odpirate, zgodaj zaprete, tu ni problema: kam vtakniti ključ! Kupci vam dajemo svet dragocen: rešite raje nas — najlonskih cen!

Pa j.

KOMERCIALNA

Prijatelj v poslu je — klobuk na glavi, ki maslo ti lahko na glavi skrije samo, če sonce premočno ne sije, dokler se z maslom sam ne poongavi.

-bim

TOGLIATTI! JE PRI TEBI TUDI TAKO, THOREZ! ČIM DALJ LJUDI SONČIS, TEM MANJ SE JIH TO SONCE PRIME

MALENKOV: K. CORTU, ZADNJI MOMENT SEM SI OROMOGEL! VODA MI JE ŽE TEKLA! V GRLO!

NEKJE PA VENDAR MORA BITI! SAJ PRAVDO, DA JE UPANJE, DA SE BO SING MAN-RI SPANETO VAL, PADLO V VODO

VIDI, ČESTRICA, NAJPREJ SO TE RIBE DRUGE ŽIRI, SEDAJ PA SO SE NHH POZKLI

VLADA BALKANI

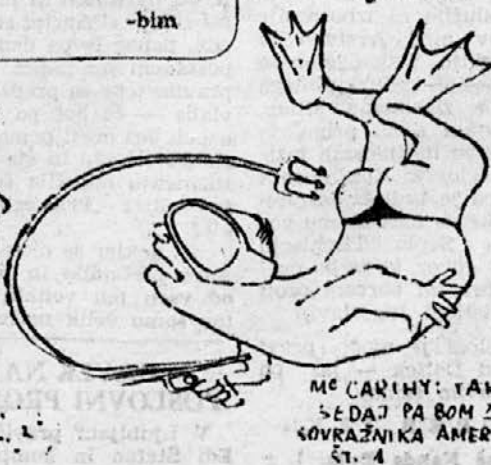

POLOŽAJI V FRANCIZI

MONSIEUR LAMIEL JE SKOČIL — KAKO BO SPLAVAJ, PA JE NIHCE NE VE

NAK GOSPOD STEPINAC, OPR VILA SVA. ČE V JUGOSLAVIJI NE MORETE POSTATI MUČENI, TUDI NA MOJ RAČUN NE BOSTE!

MC CARINY: TAKO, SEDAJ PA BOM ZADEL SOVRAŽNIKA AMERIKE ET. A

Turistični priročnik za tujce

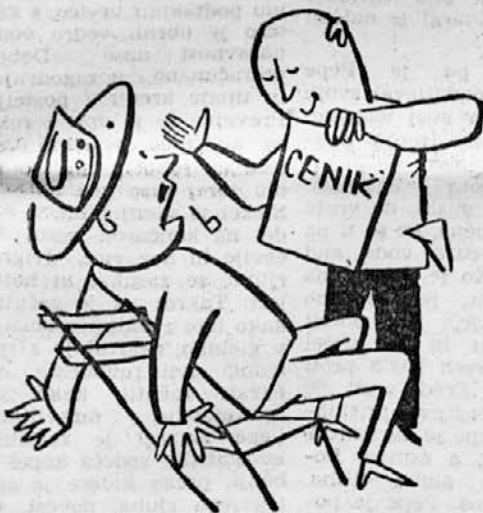
Ni zdravnik vsak strokovnjakar, ki pretipa ti obist.

Ni zabaven vsak možakar, ki bi rad bil humorist.

Riba vsaka ni sardina, ki na nylon se lovi.

Morski pes ni zver edina, ki ob morju te straši.

Ni vsak ober al' natakar, ki se klanja ti do tal.

Ni mehanik vsak možakar, ki tvoj avto bo zijal.

Zverinjak ni kraj edini, kjer se »afen« trop podi.

Ni šofer, kdor v limuzini za »vsakdanji kruh« skrbi.

Treba ni, da za bolezen morsko k morju se podaš, in da kot »Sidol« — ljubezen pred porabo premečkaš.

Zgodbe brez besed

Stef:

ŠTUDENTOVSKA LETA

Pepe Kvargl je prislonil svoje ubogo izmučeno telo ob vežna vrata in pričel odklepiti. In medtem, ko se je njegov brucovski želedec ogorčeno oglašal v vedno glasnejšem protestu proti pravkar opravljenemu krstu, je Pepe Kvargl nemočno prekinjal ključavničarja, ki mu je napravil ključ in mojstra, ki je taistemu ključavničarju dal diplomo. Po skoraj četrturnih brezuspešnih poizkusih, da bi odklenil vrata, je Pepe vzel daljši zalet in se v cikcakasti krivulji zagnal v vežna vrata. Kratek pok, žuborenje vode, potem pa dolga tišina. Ko je pridrvel dežurni iz svoje kolibe, se je s tal pravkar dvigala čudna gmota: najprej vedro, potem roke, nato trup in končno še noge. Previdno se je približal, dvignil vedro in ostrmel: iz osvobojenega vedra je privrelo na dan najpopolnejše, najobsežnejše in najtemeljitejše preklinjanje, kar ga je slišal svoj živ dan: vsaka zmeta je bila izključena: Pepe Kvargl je naletel na mino.

Medtem pa je Pepe Kvargl že nadaljeval svojo trnovo pot v svoj wigwam v drugem nadstropju. Spotoma se je tolkel po glavi: »Pepe, plotn zagamani, lahko bi si mislil, da vrata niso zaklenjena, ko so ti pa nastavili vedro vode nad vrata...« Ko je prispel na vrh stopnic, je previdno sezul čevlje, jih obesil okrog vratu in se pričel plaziti po vseh štirih proti svoji sobi. Pred vrati je obstal in pazljivo prisluhnil. Nič? Pepe je kardansko vrtel ušesa, a zaman. Povsod tišina, gluha tišina, strašna tišina. Pepe je posumil: »Tišina pred viharjem...« Potem je pričel razmišljati: »Včeraj je bila nedelja... Hm, ali je res bila včeraj?« Pepe je obstal kot nemi vprašaj in zaman skušal dognati, kdaj je bila pravzaprav nedelja. »Jože Lent smrči vsako noč, razen ob nedeljah, ko gre domov. In ker nocoj ne smrči — je torej danes nedelja...« Pepe Kvargl je ostrmel nad tem logičnim zaključkom in hrabro pritisnil na kljuko, toda še isti hip jo je urno umaknil in se nasmehnil: »Me ne boste! Lahko bi speljali fazo nanjo!« In ponosen na svoj refleks je pritisnil s komolcem na kljuko, naglo odrinil vrata in čakal Nič! V sobi tema. Pepe je okleval: ali mu res niso pripravili nikakršnega presečenca? Ni mogel verjeti. V duhu je hitro preletel vse možne trike: metla, prislonjena na vrata? Ne, bi že usekala po glavi! Konzervna škatla z vodo nad vrati? Ne, bi že morala reagirati! Kljuka... vruga, kaj pa če je bila kljuka na

vratih namazana z »Gunitran« pasto za gozjerje? Pepe Kvargl je potegnil z roko po kljuki, prinesel roko k nosu in pov... Sureja! Kljuka je bila namazana! Karakterističen duh po ribjem olju...

Previdno je segel proti stikalu za vrati, zavrtel enkrat, še enkrat. Nič, tema. Tipaje je krenil proti postelji, potem pa ob postelji do okna: tik ob oknu je namreč svetila cestna svetiljka, treba je bilo samo dvigniti roletno in potem — Pepe je zaskrtal z zobmi — potem pride obračun z Lentom in Lajano. Pepe je previdno tipal, otipal vrstico, vzel zamah in — potegnil. Zašumelo je kot na stranišču, Pepe si je brisal z obraza vodo in zatulil v temo: »Kapituliram! Priznam, da ste me nabrisali...« A iz teme molk.

Pepe Kvargl je stal in premišljeval. Zakaj se roleta ne dvigne? Potem pa se mu je zasvitalo. Vruga, saj to sploh ni bila vruga rolete! Namesto rolete so mu podtaknili vrstico, s katero je obrnil vedro vode naravnost nase. »Dobro preračunano,« je zagodrnjal in tipaje krenil k postelji. Previdno se je uprl z roko na končnico, prenesel vso težo na roko: nič. Postelje mu torej niso podminirali. Slekel je suknjič, hlače, sedel na končnico, sezul še čevlje in nogavice, dvignil rjuho, se zasukal in hotel leči. Takrat pa je začutil, kako leze z zadnjico nekam v globino, zakrilil je z rokami, lovil ravnotežje in hkrati začutil, kako ga spreletavajo mraviljenci.

Pepe Kvargl je žalostno konstatiral: sedeča kopel v banji, preko katere je zategnjena rjuha, novost, ki jo je priporočal v svojih bukvah. pokojni župnik Kneipp. Ves moker je zlezal iz neprosto voljne kopeli, zlezal k Lentovi postelji in previdno potipal: postelja je bila prazna! Previdno je odgnil rjuho in segel pod žimnico. »Sem si takoj mislil,« je zamomljal, »računali so, da bom legel roko izpod rjuhe, potipal z drugo roko in ugotovil:« Risalni žeblički št. 1. Krenil je proti postelji Lajane, ponovil postopek, toda pod rjuho ni bilo ničesar: ne žebličk, ne polen, ne sedeče kopeli... Pepe je poskočil, se odgnal in v elegantni lastovski pristal na tleh. Postelja je bila podminirana!

Potem je flegmatično vzdihnil, se skobacal izpod ruševin in povlekel s postelje odeje. Noč je prespal kar na tleh zraven postelje.

Ko se je drugo jutro prebudil, je na položnem ravnilu nad njegovo glavo visel listek:

»1:0 za boljše, ki so mirno spali v omarli!«

Kljun:

LITERARNO SPRICEVALO

V rokah obračam literarno spričevalo,
ki so pisali ga omikani sodniki,
eksperti v naši literarni republiki.
Premišljam, kaj bi z njim se narediti dalo.

Premišljam pol za res in pol — sevé — za šalo:
Mar naj v okvir ga dam, povzdignem ga na steno,
in mu tako še mnogo bolj privijem ceno,
mar naj kot vložek podložim ga v obuvalo?

Bojim se le, da bi potem še bolj škripalo!
Ce bi otroku kot igračo ga izročil?
Nikar, sicer se bo otrok še pootročil!
Naj na solato dam ga, ko bo deževalo?

Nikar! Le tega ne: vse črke bo izpralo
saj dežek bo modrost papirno mirno snedel!
Le kdo potem solato tako bi še jedel,
ki v njej bi polno praznih besedi ostalo!

ISKRENOST

Iskrenost redko spoštovana je vrlina.
Tem bolj jo hvalimo čim manj nam je lastnina.

O PRAVEM CASU

Pisatelj brez imena mora pisati izvirno.
Selé ko slaven bo postal, pisaril bo manirno.

KDO IMA PRAV

Sprehajal sem se po živalskem vrtu. Rad imam živali, posebno če niso preveč podobne človeku. Ustavil sem se pred kletko tjučenja, ljubeznive živalice in gledal, kako se je poigraval v vodi. Tedaj je prišel mimo tudi mož srednjih let, ki je vodil za roko dečka. Možak se je ustavil tudi pred tjučenjem in dejal dečku:

»Vidiš, to je kit.«
Nisem mogel dopustiti takšne napačne razlage in sem dejal:

»Oprostite, toda to ni kit, temveč tjučenj.«

Možak me je pogledal, začuden zaradi mojega vmešavanja in ogorčen zaradi popravka. Nato pa se je hladno obrnil od mene in dejal:

»Le dobro si ga oglej, Milanček! To je kit!«

V tem je tjučenj spaval iz vode in splezal po skalah! Zdelo se mi je, da bo sedaj vendarle mogoče popraviti možakovo zmoto.

»Poglejte,« sem dejal, »to je vendar tjučenj! Saj kit ne zna plezati po skalah!«

Toda možak se ni dal. Se enkrat je sinku pokazal tjučenja in dejal:

»To je kit, Milanček, in kot vidiš, zna plezati!«

USODNA POMOTA

Rečite kar hočete — prijateljstvo je lepa stvar! Toda tudi nevarna! Tako nevarna, da se vam lahko zgodi, da vas vaš najboljši prijatelj sploh ne pogleda več!

Tako se je zgodilo tudi meni. S Petrom sva bila dobra prijatelja, tako dobra celo, da sva bila drug drugemu za poroka pri kupovanju na obroke.

Peter in jaz sva šla torej na planine. Bilo je nebeško — tako nebeško, da sva pozabila na vse tiste majhne neprijetnosti, ki nam grenijo vsakdanje življenje. Nastanila sva se v neki planinski koči in uživala vse lepote in radosti tega sveta, v kolikor so bile zapopadene v štiridesetodstotnem popustu in še nekaj več.

Tedaj se je pripetila tista nesreča. Da, tista nesreča s Petrom in menoj. Spala sva tedaj v čedni sobici v prvem nadstropju kočice s prekrasnim razgledom na dvorišče s kurami, gnojiščem in tremi prašiči ter planinami v ozadju. Skratka, idealno! In prav tisto noč jaz nisem mogel spati. Počakal sem, da je Peter prijetno zasmrčal nekje

RESNE SKRBI

V nekaterih krajih ljudje še vedno raje zbirajo denar za zvonove, plačujejo drago cerkvene sedeže in podobno — vasi pa so brez elektrike.

— Le kaj do...
ra, kako si bova svetiła?
Tu v časopisu stoji, da bo čez sto let zmanjkalo petroleja...

PESNIK

Saj pesnik je tudi lahkó,
kdor verzov morda sploh ne piše.
A tisti, ki muči pero
in verzov solzice si briše,
nemara sploh pesnik ne bo?
flobert

PAJU — VRABCU

(Finale)

Priznaš, da vrabec si droban,
droban, a v čivkanju glasan.
Od nekdaš vrabci so škodljivi,
ker so predrzni in vsiljivi.
Zato pa flobert take tiče,
upihnil bo kot jim pritiče.
flobert

PRIJATELJSTVO

med durom in molom, se oblekel in se splazil prav na tihó iz sobe. Ne bom dejal, da samo zaradi mlade učiteljice Marije, ki je tudi takrat bila v koči na dopustu, kot bi to rad sedaj v svoji zlobi Peter spreobrnil zato, ker je bila Marija tudi njemu neznansko všeč, temveč tako na sploh. In če sem torej tistega večera srečal slučajno zunaj Marijo, ki tudi ni mogla spati — je bila to le zlohotna igra slučaj!

Vse to bi pa še ne bilo nič! Toda ko sva sedela tako z Marijo v bližnjem gozdičku, se mi je nenadoma zazdelo, da voham dim.

»Gori!« sem dejal Mariji, ko sem prišel do sape po zadnjem poljubu.

»Torej me imaš res toliko rad?« je vzdihnila Marija.

»Ne, zares gori — ogenj mislim!« sem jo moral iztrgati iz amorjevega kraljestva in tačas sem že videl visoke plamene, kako ližejo iz okna naše kočice vse do strehe in še čez.

»Moje obleke!« je vzkliknila ona.

»Peter!« sem vzkliknil jaz in dokazal, kako dober prijatelj sem bil. Petra nisem pozabil.

Odgolopirala sva do kočice

»OKO. ZA OKO«

Ce vsi za načelo »Okó za okó«, bi z divjo strastjo se ogreli,
po logiki takšni, po vrsti lepó nazadnje bi vsi oslepeli!
flobert

NOVA KOREJA

Menda v Koreji prej bo kraj,
kot boj končan bo: Flobert — Pajl
-bim

KAMELEONU

Kaj vse že bil si — vemo vsi.
Kaj si trenutno — veš le ti.
A kaj boš jutri? Te skrbi?
-bim

PAVČKOVE PESMI

Tvoje pesmi so kot snopi, ki jih s polja kmet zvečer domov pripelje:
malo zrnja, ki ga mlinar zmelje,
mnogo slame, kmet z njo hlev nastelje —
torej, če želiš kdaj res poet postati,
pesmi — prej ko jih na svetlo daš — omlati.
Vrag

MOJSTER

Res mojster — umetnik písanja je ta,
kdor spretno čitalce prepričati zna,
da čitajo prvič, kar on je napisal.

(V resnici pa mojstrček vse je prepisal.)
dem

DRUGA PLAT

Zelo lahkó je drugim kritiko deliti,
a teže je na lastni koži bič čutiti.
dem

NAPREDEK

Prešeren naš je nosil v tulcu ostre strele,
ki na vrhove njega dni so le letale.
Zdaj pa, ko tehnika je že precej visoka,
naslednik s flobertom po vrabcih drobnih poka.
Paj

K SREČI

Stari Baker ima svojo farmo prav na robu poizkusnega ozemlja za atomske bombe v Nevadi v Z. državah. Tako se je njegova družina že kar navadila na nenadne in močne eksplozije in jim ni nič posebnega, če naenkrat razsvetli obzorje nenavadno močan blisk in pretrese ozračje silovita eksplozija.

Pred nedavnim pa se je gospa Baker ponoči prebudila. »Kaj pa je bilo to!« je vprašala svojega moža.

»Kar spi lepo naprej!« e dejal gospod Baker, »saj je bila samo atomska bomba.«

»Ah, tako,« se je pomirila nato gospa Baker, »jaz sem se pa že ustrašila, da je kateri od otrok padel iz postelje!«

MED DRAMATIKI

»Kdaj je bila vaša najnovejša drama zadnjič uprizorjena?«

»Na premieri.«

»Torej je pa najbrz... in inozemec — niti besedice ne razumem, kaj pravi!«

— Seveda, draga moja, gotovo pridem, samo kot vse izgleda, kakšno uro pozneje, kot sva se zmenila!

ŠPORTNIK KLJUŠE

Ključse:

Zmaga ob nočni zarji

(Samo za močne živce)

Ko so gledali Branikovo tekmo s Tekstilcem, so kibici pravili da bi bilo treba poleg predavanj o gospodarskem kriminalu imeti v Mariboru tudi nekaj predavanj o nogometnem kriminalu. Predavatelj bi bilo pri Braniku dovolj, zlasti bi lahko ves Branikov napad predaval brez koncepta.

V ostalem pa ne morem reči, da bi bili gledalci nezadovoljni s tekmo, ker so bili igralci Tekstilca zelo borbeni, medtem ko je imelo Branikovo moštvo precej smisla za nogometni humor.

Interesantno je bilo to, da Branikovi igralci niso hoteli zabiti gola, potem ko je vratar Tekstilca bil poškodovan in je moral zapustiti prostor. Branikovci so bili prepričani, da bo še en igralec Tekstilca poškodovan in da bodo igrali le proti devetim igralcem. V tem pričakovanju so pozabili na zabijanje golov. Sele v zadnji minuti so se spomnili, da bi bilo vendarle dobro, zabiti vsaj en gol. Slano, ki je zabil gol, so vsi poljubljali. Nekdo se je celo jokal. Ko sem ga vprašal, zakaj joče, mi je odgovoril, da se je spomnil na nekega svojega sorodnika, ki je umrl zadet od kapi, ko so mu povedali, da je zadel na loteriji; pozneje pa se je izkazalo, da to sploh ni bilo res.

RAKETNI DISK JE USPEL

(zadnja senzacija)

Izgleda, da je raketni disk, ki sem ga predlagal v Totem listu, odlično uspel, ker se je na tekmo vanju v Ljubljani Müller uvrstil v državno reprezentanco. Ravno tako se je uvrstil tudi Mariborčan Cerpes, ki je skočil v višino nad vsa pričakovanja marsikaterega reflektanta. Oba bi torej morala iti v Oslo. Ime tega mesta mi pa navdaja bojazen, da se bo še našel kak funkcionar, ki bo proti temu.

DEŽ OB KVALITETNI SUSI

Vsaka stvar na svetu ima svojo dobro in slabo stran. Kdo bi si mislil, da ima celo dež za plavače dobro stran. Nihče ne more trditi, da Branikovi plavači niso plavači, celo po dvoboju z Ilirijo ne. Ker je bil dež, je le malo ljudi

videlo, da je v dvoboju z Ilirijo v 19 disciplinah zmagala Ilirija in le v eni disciplini Branik.

Za Branik pa je dvoboj imel še eno dobro stran. Pokazalo se je, da so Branikovci strastni ljubitelji žoge, ker so pri water-polu žogo zadržavali in je niso hoteli oddati nasprotniku niti za ceno gola. Uprava Branika je zato sklenila, vsakemu svojemu plavaču kupiti žogo, ker obstaja nevarnost, da bodo igralci v srečanju s kakim močnejšim klubom žogo med tekmo pojedli (pa ne zaradi tega, da bi bil rezultat čim nižji).

»ZAKAJ SMO SE SREČALI?«

V Ljubljani je bila med Lokomotivo in. Odredom tekma v obliki boksa, katero moštvo bo prej in bolj onemoglo. Sodniški zbor se še do sedaj ni mogel sporazumeti, kateri boksarji so imeli manj kondicije. Vsi so pa soglasni, da so najmanj kondicije imeli organizatorji, ki so onemogli že pred začetkom dvoboja.

Boksarsko občinstvo ni prišlo na svoj račun; odnosedno mislilo je že, da bo prišlo na račun, ko se je zrušil ring. Toda ker ni bil nihče težko ranjen ali pa vsaj knockoutiran, je boksarsko občinstvo razočarano zapustilo prostor letnega kina Tivoli, kjer so svojčas vrteli film »Zakaj smo se srečali?«

DESMICA O COCKTI

Ježek verze recitira:

Cockta, cockta, cockta, cockta.
Jih Adamič komponira:
Cockta, cockta, cockta, cockta.
Radio vsak dan jih svira:
Cockta, cockta, cockta, cockta.
Na potrošnike se ne ozira:
Cockta, cockta, cockta, cockta.
Po visokih cenah pot ubira:
Cockta, cockta, cockta, cockta.
Nič reklama ne pomaga:
Cockta, cockta, cockta, cockta.
dokler si za nas predraga:
Cockta, cockta, cockta, cockta...
Pepe Zbogar

VEŠ ŠTUDENT, SVOJ DO G

(Po Zupančiču)

Veš, študent, svoj dolg?
Nimaš nič besed?
Kaj zavijaš se v molk?
Pridi na spregled,
plačaj luč in najemnino,
članarino, vodarino!

Vem, o vem svoj dolg:
voda, plin, mesar.
Hišni gospodar
gleda me kot volk,
inkasanti se vrstijo
s tožbo, rubežem grozijo.

Radio molči
(plomba ga krasl),
časopisa ni
(niti 7 dni),
ne gori mi luč brleča,
zvonec ne zvonl (res sreča!).

Zdaj sem brez skrbi,
nič me ne jezi:
luč — ker ne bril,
plin — ker ne smrdi,
radio — ker ne umira,
zvonec — ker ne funkcionira.

Pa bo spet denar
(toti honorar),
vljuden bo mesar.
hišni gospodar,
spet se bo poetu klanjal,
ta pa bo — o suši sanjal...

OGLAS

ISCEMO kakršnokoli moštvo kakršnegakoli kluba iz kakršnekoli države, ki bi hotelo v kakršnikoli disciplini tekmoovati z nami. Pripravljeni smo izgubiti s kakršnimkoli rezultatom, samo pod pogojem, da se dogovorimo za naše gostovanje v kakršnikoli tuji državi v kakršnikoli disciplini pod kakršnimkoli pogoji. Kakršnekoli ponudbe pod šifro: »Vse za inozemska potovanja« po vzorcu gostovanja plavalcev »E. W. Donau S. K. 1903« v Mariboru

BRADA IN VEST

Nekega angleškega diplomata so poklicali na sodišče in soočili s pričjo, ki je imela nenavadno dolgo brado. Diplomatu ta brada ni bila prav nič všeč, ker se mu je zdelo, da je gladko obrito lice dosti prikljubnejše.

»Če je vaša vest istih mer kakor vaša brada, potem je zelo raztegljiva.« Je pomenljivo rekel pričl.

»Oprostite, sir.« je odvrnila pričja, »toda, če se meri vest po bradi, je vi sploh nimate!«

HEINEJEVSKA

Ko je Heinrich Heine, veliki nemški pesnik in satirik, umiral v Parizu, zapuščen in brez denarja, je dekletu, ki mu je streglo, vendarle uspelo pripeljati k njegovi smrtni postelji dva znana zdravnika. Ko sta se zdravnika nato pri postelji Heineja, ki je bil že na pol v agoniji, pogovarjala, da honorarja najbrž ne bosta dobila, je Heine nepričakovano odprl oči: »Zal vama moram pritrditi gospoda! Kajti ko imam ob smrtni postelji dva tako znana zdravnika, lahko rečem samo, da sem celo umrl preko svojih razmer.«

UPAM, DRAGI LALA.

DA SI SE SEDA J PREPRIČAL, DA NAJNODEJŠE

Aero

ČRNILO TEČE ODLIČNO
IN NE ZAMAŠI NALIV-
NEGAPERESA, TAKO DA
GA AHKO UPORABLJAŠ
ZA POLNJENJE.